ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΙΟΥΛΙΑΣ Α. ΡΑΛΛΗ

ΝΕΟΝΥΜΦΟΥ

Π. Σ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ.

ΤΩ ΦΙΛΩ Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ.

Τὸ ἀητοποῦλι τ' ἄφοβο μὲ τὰ γοργὰ φτερά του
Ἐπέταξε 'ς τὸν οὐρανὸ κ' ἔσχιζε τὸν ἀέρα,
Κ' εἶχε κοντὰ 'ς τὸ πλάγι του, γλυκειὰ παρηγοριά του,
Ἀητοποῦλα λιγερὴ ποῦ ἔλαμπε 'ς τὸν αἰθέρα·
Πλὴν ἐσυγνέφιασε ὁ οὐρανός, κ' ἐφούσκωσε τὸ κῦμα,
Ἀστροπελέκια καὶ βρονταῖς καὶ μαύρη ἀνεμοζάλη
Ἀνακατόνουν τὰ στοιχειὰ, κάνουν τὸν κόσμο μνῆμα,
Λὲς κ' εἶναι ἡ 'μέρα ἡ φοβερὴ, ἡ ὕστερη, ἡ μεγάλη . . . : :
Ἄχ, συμφορά! τ' ἀητόπουλο ἐπέταε 'σὰν ξεφτέρι,
Ἀλλ' ἔχασε τὸ τέρι.
Ἴσως μὴν ἐλησμόνησε τὴν ἅγια του πατρίδα
Γιὰ μία στιγμὴ 'ς τὰ λαμπυρὰ μάτια τῆς συντροφιᾶς του,
Ὁποῦ ἐπεράσανε βαθυὰ 'σὰν φλογερὴ ἀχτίδα,
Κ' ἐπλήγωσαν κ' ἐζάλισαν τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς του;
Ἄχ! τῆς πατρίδος ὁ ἔρωτας εἶναι γλυκὸς, μεγάλος,
Μόνον ὁ ἔρωτας ὁ ἁγνὸς ποῦ τὸν Θεὸν λατρεύει,
Δύναται νὰ 'ναι ἀδέλφι του, καὶ δὲν τοῦ 'μοιάζει ἄλλος,
Γιατὶ κι' αὐτὸς 'ς τὸν οὐρανὸ πατρίδα νέα γυρεύει·
Μήπως καὶ δὲν ὑπήκουσε, φίλε, τὴν προσταγή σου,
Καὶ τοῦ ἔλειψε ἡ εὐχή σου;
Ἀλλὰ γιὰ τοῦτο θά 'πταιε κόρη χαριτωμένη,
Ὥστε ἡ λαμπάδες τῆς χαρᾶς νὰ γίνουν κεριὰ μαῦρα;
Ἤτανε ἀνάγκη νὰ χαθῇ ἡ ἀγγελοστολισμένη
Γιατὶ 'ς τὸ νειὸ τὸν ἄχαρο ἄναψε ἀγάπης λαύρα!
Ὄχι· ἀλλ' ὑπάρχει δύναμις κρυφὴ ποῦ δὲν ψηφάει
Φτώχια καὶ πλούτη, γηρατειὰ καὶ νειότη ἀνθοδροσάτη : . :
Καὶ μὲ δρεπάνι ἀχόρταγο κόβει γοργὰ καὶ πάει,
Καὶ ἀφίνει ὀπίσω τὴν ἐρμιὰ χωρὶς νὰ στρέψῃ μάτι . . .
—Ποῖος δύναται ν' ἀντισταθῇ, καὶ ποῖος νὰ τὴν νικήσῃ,
Ὁποῦ νικάει τὴ φύσι;

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1874. Κ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

σάλα, ἀνογκαῖον κρίνομεν ν' ἀναδημοσιεύσωμεν καὶ προτάξωμεν αὐτοῦ τὴν ἄνω περιπαθῆ καὶ εὐφάνταστον τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ «Εὐχὴν», πρὸς ἣν τὸ ποίημα τοῦτο τοῦ Κ. Μεσσάλα ἀναφέρεται. Ἐν τούτοις συγχαίρομεν τῷ Κ. Μεσσάλα ἐπὶ τῇ πρώτῃ ταύτῃ καὶ ἐπιτυχεῖ μολπῇ τῆς Ἑλληνίδος λύρας του, ἔργα ἐφάμιλλα τῶν ἰταλικῶν αὐτοῦ καλλιτεχνημάτων προαναφερομένη.